

Zprávy z farnosti

04/2009

Zima končí, začíná jaro. Život se probouzí. Barva fialová se mění v barvu bílou. Po utrpení a smrti přichází vzkříšení, nový život. Jak jsme otevřeni pro vnímání těchto skutečností? To, co vidíme kolem sebe v přírodě, co sledujeme v životě Ježíšově, to se má tajemným způsobem projevit i v našem osobním životě. Nejde jen o nějaké citové zážitky, ale jedná se o duchovní prožitek, to co se týče naší duše. Bůh nás chce obdarovat, ale záleží na tom, jestli po tom toužíme. Dny, které jsou před námi, nám mohou posloužit, abychom tuto touhu stále více v sobě probouželi. „Bože dej, ať po tobě stále více toužíme. Proměň nás, ať se ti více podobáme, ať zakoušíme tvůj pokoj a žijeme více v radosti a lásce. Dej, ať na druhé více myslíme a chceme je udělat šťastnými“.

Požehnané prožití velikonočních svátků a pak i následujících týdnů přeje

P. František

Úmysly Apoštolátu modlitby na rok 2009

Na každý měsíc jsou vyhlášovány úmysly Svatého otce k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidávají třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice. Přípravu textů má na starosti P. František Brázdil, SJ, z olomoucké rezidence.

DUBEN

1. Aby Pán požehnal dílo zemědělců hojnou žní a učinil srdce lidí v bohatších zemích citlivějšími k problému hladu ve světě.
2. Aby křesťané, kteří působí v oblastech, kde jsou životní podmínky chudých, slabých, žen a dětí nejtragičtější, byli znamením naděje díky jejich odvážnému svědectví Evangeliumu solidarity a lásky.
3. Aby víra ve vzkříšení a velikonoční radost pronikla celý náš život a my se stali živými svědky evangelia.

texty byly převzaty z www.jesuit.cz

Litoměřický biskup v Děčíně

Na rozdíl od dřívějších dob se dnes více cestuje. Cestují i poslední papežové; ten nynější je právě v Africe a chystá se i k nám. Někteří novináři to nelibě nesou a píší své víceméně nenávistné články, kde se snaží hlavu katolické církve poospinit jak se dá, což „masa“ ráda slyší.

Také minulý litoměřický biskup navštívil mnoho míst naší rozsáhlé diecéze, kde býval radostně věřícími vítán. I do našeho města několikrát zavítal. Mnoho se o jeho návštěvách ale nehovořilo, nepsalo...

Nyní máme nového biskupa, který se rovněž snaží seznámit se svou diecézí, tedy i s věřícími v ní žijícími. Často se dozvídáme, jak navštěvuje různá místa, a to zdaleka ne jen kostely. Je opravdu třeba se seznámit s novým působištěm, navíc o nabídky návštěv není nouze.

Že by měl náš biskup navštívit Děčín, jsem se dozvěděl z kratičkého povzdechu na Internetu již 5. února 2009. Bylo mně to divné a nebral to moc vážně, protože v naší farnosti o tom nevěděl vůbec nikdo a na stránkách biskupství také ani řádka, přestože okolo uvedeného data (15. 3. 2009) bylo několik akcí biskupa inzerováno. Považoval jsem to za nerelevantní informaci, která zapadla jako mnoho podobných.

Teprve při nedělních ohláškách u nás v Děčíně-Podmoklech jsem se dozvěděl, že pan biskup opravdu za týden do děčínské farnosti Povýšení sv. Kříže přijede. Řekl jsem si, že se za ním přes Labe půjdu podívat, jako ostatně mnoho jiných, kteří chtěli pana biskupa spatřit.

Nechtěl jsem ale vynechat ani naši nedělní ranní mši svatou, což nebyl nakonec problém, protože ta začala dokonce několik minut předem, aby se zájemci stihli na „druhou stranu“ dopravit. Překvapilo mě, že u nás bylo hodně lidí a to i „z druhé strany“, čekal jsem, že budu spíše doplňovat skromný počet farníků...

Do kostela sv. Kříže jsem se tedy pohodlně dostal více než včas. Kostel se zaplňoval. Pozoroval jsem, že zdaleka nejsem sám, kdo tam je z naší farnosti, bylo

možno zahlédnout i známé tváře z Benešova. Pomalu kostelník dokončoval poslední přípravy, rozsvítil poslední svíčku (na obětním stole jich bylo 7) právě pár minut před začátkem mše svaté, kdy pan biskup s doprovodem prošel kostelem do zákristie. Tedy je to opravdu pravda, první návštěva zatím posledního litoměřického biskupa se stala skutečností.

Mše začala tradičním průvodem kostelem s decentním doprovodem varhan, harmonizujícím celou postní neděli. Prvá promyšlená slova pana biskupa si asi mnozí děčínáci budou pamatovat - byla o tom, že při prvním pohledu na chrám Povýšení sv. Kříže si znalec Rakouska připadal jako v Salzburgu...

Během mše svaté jsem očekával i odpověď na mou otázku, proč vlastně město Děčín náš biskup navštívil? Tu jsem se opravdu dozvěděl: na pozvání místní farnosti. Při mši svaté jsem prožil hezké chvíle. Jako zpestření, pro mne jako technika, bylo nepřehlédnutelné „zápasení“ s ozvučovací technikou :-). A když jsem tam už byl, uposlechl jsem i pozvání na návštěvu farních sálů po mši svaté.

Na faře jsem se chvíli zdržel, abych se trochu zahřál při teplém čaji, něco málo si zobl z lákavé bohaté nabídky pochutin, pozoroval známé tváře v rozhovoru s panem biskupem a fotografování pana biskupa obklopeného „ovečkami“... Pár slov jsem prohodil s některými známými a protože čas letěl, pospíchal jsem domů s čerstvými náměty pro přemýšlení.

Co se dělo dále jsem sice svědkem nebyl, ale tušil jsem, že se to budu moci jako jindy dozvědět např. ze stránek ČBK. Mé tušení bylo správné. Mohl jsem si navíc prohlédnout i spoustu fotek a shlédnout s kolika to lidmi si pan biskup popovídal, co vše u „nás“ viděl a zažil. A pro ty, co ještě mají k Internetu daleko, přikládám následující text.

R. S.

Do Děčína zavítal v neděli 15. března 2009 litoměřický biskup Jan Baxant, aby zde sloužil pontifikální mši svatou, seznámil se s místním společenstvím katolických křesťanů a také, aby si prohlédl Děčín, který je svou architekturou perlou severních Čech. Ve své promluvě při mši svaté také vyzdvihl, že je velmi potěšen, když vidí duchovně žít tento „malý salzburský dóm“ – kostel Povýšení Svatého kříže a také děčínský zámek.

Současná podoba zámku je dílem hraběcího rodu Thun-Hohenstein, který držel děčínské panství v letech 1628-1932. Thunové pocházeli původně z jižních Tyrol a postupně se vypracovali mezi přední šlechtické rody habsburské monarchie. Příslušníci rodu pravidelně zastávali důležité politické i církevní úřady. Např. Lev Thun působil v 19. století jako ministr kultury a vyučování, jeho synovec Franz Thun zastával dvakrát (v letech 1889-1896 a 1911-1915) funkci místodržitele v Čechách a v letech 1898-1899 byl dokonce předsedou rakouské vlády a současně i ministrem vnitra. Za své zásluhy byl roku 1911 povýšen do knížecího stavu, který od té doby dědí prvorozený syn.

Od roku 1995 prochází zámek Děčín rozsáhlou rekonstrukcí. Ve 20. století se v jeho zdech vystřídala vojska čtyř armád. Původní majitelé, rod Thun-Hohenstein, byli nuceni z finančních důvodů v roce 1932 objekt prodat československému státu a ze zámku se na celých 59 let stala kasárna. Honosné sály byly adaptovány pro

ubikace, kdysi slavná zámecká knihovna se proměnila v kinosál, později přeměněný na tělocvičnu, kaple sv. Jiří začala sloužit jako kuchyně.

Československou armádu vystřídal vojska wehrmachtu, v poválečných letech zámecký komplex využívala ČSLA. Devastace objektu vyvrcholila po okupaci Československa vojsky Varšavské smlouvy, když se v děčínské dominantě usídlila Rudá armáda.

Teprve po odsunu vojsk v roce 1991 svítla naděje na záchranu této významné kulturní památky. Zámek získalo do svého majetku město Děčín a začala postupná nákladná rekonstrukce.

V odpoledních hodinách, poté kdy se seznámil s představiteli města i místním katolickým společenstvím, navštívil litoměřický biskup Jan Baxant děčínský zámek.

Prohlédl si rekonstruované sály západního křídla, barokní konírnu, zámeckou kapli sv. Jiří a podíval se také na církevní fondy ve Státním okresním archivu.

Martin Davídek

Není spravedlivé dělit se...

Dva bratři společně pracovali na rodinné farmě. Jeden byl ženatý a měl velkou rodinu. Druhý byl svobodný. Večer si vždy veškerou úrodu i peníze dělili napůl.

Jednoho dne si svobodný bratr řekl: „Není spravedlivé dělit si všechno napůl. Já jsem sám a mé potřeby jsou menší.“ Každou noc potom nabral z truhlice pytel obilí, proklouzl do bratrova domu a vysypal obilí do jeho truhlice.

Mezitím si ženatý bratr řekl: „Není správné dělit si vše napůl. Já jsem ženatý a mám rodinu, která se o mne jednou postará. Bratr nemá nikoho, kdo by se o něj postaral.“ Každou noc nabral tedy pytel obilí a vysypal ho do bratrovy truhlice.

Oběma bratrům bylo celá léta divné, že jim obilí neubývá. Až jednou, když byla tmavá noc, do sebe venku narazili. Pomalu jim začalo docházet, proč obilí neubývalo. Položili pytle a pevně se objali.

z knihy: B. Cavanaugh: Malé příběhy

Světový den mládeže

XXIV. Světový den mládeže, připadá na Květnou neděli, 5. 4. 2009, a bude se slavít v jednotlivých diecézích. Svätý otec ve svém poselství vyzývá mladé lidi k intenzivnímu životu s Bohem a hlásání evangelia druhým.

Mottem letošního poselství papeže ke Světovému dni mládeže se stal verš z Prvního listu apoštola Pavla Timotejovi: „Máme naději v živém Bohu“ (4, 10). V úvodu Benedikt XVI. vzpomíná na loňské setkání mládeže v australském Sydney a připomíná i nadcházející setkání v Madridu roku 2011. Věnuje se pak tématu naděje, které je pro mládí charakteristické: „Mládí je zvláštním obdobím naděje, neboť hledí do budoucnosti s mnoha očekáváními... Mládí je také dobou, kdy se uskutečňují zásadní rozhodnutí, která se týkají celého života.“ Klíčovou nejen pro mládí, ale pro celý lidský život je podle Svatého otce otázka „Kde naleznu a jak si udržím živý plamen naděje ve svém srdci?“

Papež poté ukazuje, že tuto „největší naději“ nedokážou nabídnout lidé ani předměty, a cituje svou encykliku *Spe salvi*, když říká: „Touto nadějí může být pouze Bůh, který zahrnuje veškerou skutečnost.“ Absence této skutečné naděje má opět největší dopad na mladou generaci, z níž mnozí trpí „osobní nedospělostí zaviněnou nefunkčními rodinami, liberálními prvky ve výchově a traumatickými zkušenostmi.“ Ani těm, kdo se snaží své problémy řešit drogami a alkoholem, však nechybí „touha po pravé lásce a skutečném štěstí... Víme, že člověk nachází své skutečné naplnění jen v Bohu. Hlavním úkolem nás všech je tedy nová evangelizace, která mladým lidem pomůže objevit pravou tvář Boha, který je Láska.“

Svatý otec pak v poselství zmiňuje příklad apoštola Pavla, který se obrátil jako mladý a horlivý stoupenec židovského zákona, a píše, že naděje pro něj „nebyla jen ideál nebo pocit, ale živá osoba, Ježíš Kristus, Boží Syn“. Právě proto mohl Pavel později napsat v dopise Timotejovi, že „*máme naději v živém Bohu...* Je-li on naší přítomností a budoucností, proč bychom se měli bát?“ ptá se Benedikt XVI. Uvádí pak, že místem setkání každého člověka s Bohem je modlitba, a to jak osobní, tak „ještě krásnější a plodnější je modlitba společná.“ Vyzývá pak mladé lidi k účasti na životě ve farním společenství, ve skupinách a hnutích a také k přijímání svátostí, které je posilují v duchovním životě.

„Nacházíte-li oporu v Kristu a žijete-li s ním v hlubokém spojení... nedá vám to a musíte o něm hovořit a seznamovat s ním i své přátele, aby jej také mohli milovat,“ píše dále papež a vyzývá mladé lidi, aby se stali Kristovými věrnými učedníky, neboť církev na ně „při tomto nesnadném úkolu spoléhá.“ V závěru Benedikt XVI. obrací pozornost čtenářů k Panně Marii, která „ztělesnila naděje Izraele,“ a prosí ji, aby „vedla mládež celého světa k setkání s jejím Synem Ježíšem.“ Svátý otec pak uděluje všem mladým lidem své požehnání.

Tiskové středisko Svatého stolce

Indie

1. února

První únor, začínáme už čtvrtý měsíc. Mám pocit, že to tu tak moc letí, už skoro plánujeme cestu domů:). Vážně, nikdy mi čas neběžel jako tady, což je jak pozitivní, tak i chmurné.

Dnes je neděle, ráno jsme si přivstaly a zamotaly se do sárí. Slavnostně jsme vyrazily do kostela. Dneska se mi v sárí moc nelíbilo, měla jsem ho podivně uvázané. Naše kuchařka Prima je velmi tradiční a konzervativní žena, i když velice milá a sympatická, je to taková ženská od rány, umím si ji představit, jak asi doma šéfuje. A jí se můj úvaz sárí od počátku nezamlouval. Jak to není tip t'op, je zle. Celou mši mi to znepokojeně poupravovala, až sem se jí musela smát:). Je srandovní, sama si pak vyjde před kostel a je jí horko, a tak si celý vršek přehodí kolem krku, že má venku celé břicho, ale to vůbec nevádí:). Je s ní zábava. Nosím tu na karnatatské poměry velké náušnice různých tvarů a to na mě už od kuchyně volá, že to ne, že to se jí nelíbí:). Nasadí u toho dramatický pohled a doprovází to významným kroucením hlavou i rukou.

3. února

Mé oblíbené úterý, večer nás čeká jídlo s dětmi a tancování. Ale ještě překleout vyučování... Děti jsou dnes obzvláště nepříjemné, moc se jim nechce pracovat. A tak jim pro ulehčení vymyslíme anglickou hru a vezmeme je na učení ven. Chvilí je to baví, ale pak opět začnou zlobit. Většinou stačí jen jeden protiva a všichni se chytanou. Hráli jsme hru, kdy každý řekl co má rád a co nemá rád, zároveň se u toho učili anglické I like, I don't like. Po chvíli kluci začali tvrdit, že mají rádi Indii, ale nemají rádi Českou republiku, mají rádi Indii, ale nemají rádi Dona Boska. Pak začali tvrdit, že nemají rádi nás a pak už se ostříli mezi sebou. Někdy je těžké jim něco vymyslet. No, každopádně se snažím být velmi klidná, aby si nemysleli, že mě to vytáčí... Myslím, že jim o to často jde. Vidět nás našťavané, zkoušet naši trpělivost, ale my se nedáme:).

S přicházejícím odpolednem se jako mávnutím proutkem změni v rozkošné bytosti, které budí soucit a lásku. Hrajeme volejbal, basket, co se dá. Tak je to každý den. Docela mě ta hra začíná bavit. Večer nám zhasla elektřina, tak jsme jedli jen v přítmí lampy. Seděla jsem mezi dvěma Manjulátama, oba jsou velmi upovídaní, tak bylo veselo. Co je tu k podivu, kluci jsou tu velmi štedří, často nám ze svého mála nabízí. Dostanou třeba jedno vejce a chtějí mi ho dát, jako dar. Nechci to moc přijímat, ale sem tam to udělám, mají pak radost. Nebo se do jídelny stavím pozdravit kluky během snídaně a už na mě posunkují, ať si naberu rýži z jejich talíře. Je to krásné, o vše se chtějí dělit, vše by dali. Nikdy toho moc neměli, nejsou materiálně připoutaní. Rozdávají si i mezi sebou. Za klukem třeba přijede maminka, doveze mu maličký pytlíček s brambůrkama a on to vše dá, nechá si jen na ochutnání. To samé s bonbony, se vším. Někdo dostane náramek na ruku, den ho ponosí, obdaruje jím kamaráda, ten zas jiného a nakonec to donesou nám, jako speciální dárek. Mám pocit, že u nás děti takové věci nedělají. Je to jejich a hotovo. Nevím, ale zdá se, že čím míň toho člověk má, tím je štedřejší.

4. února

Přes horké poledne vyrážíme na procházku. Beru si sebou sluneční brýle, to pochopitelně děti velmi zaujme. Nejradši by mi je hned sundaly. Míša si bere taky, má takové velikánské. Kluci volají, že vypadá jako babička a já jako Evropanka, bylo to vtipné. Slunce pražilo a my se šplhali po kopcích a skalách, až jsme konečně došli nahoru, ke skalnímu jezírku. Ale po něm už ani památky, vše bylo vysušené. Přemýšlím, jak ta příroda přežívá, když nepadne ani kapka vody. Když jsme sem přijeli, bylo vše zelené, ale teď se to mění ve vyprahlou suchou krajinu. Lehce to připomíná náš podzim, listí ze stromů opadá a měni se barvy. Spousta stromů je bez listů. Slunce už má přes den velkou sílu, začínám mít trochu problémy s očima, sice se před ním chráním, ale stejně je mám nějaké porudlé a vyschlé. Ale nemůžu říct, že by mi horko vadilo. Nevadí. Mám pocit, že se na to postupně aklimatizovávám. Ale přijet sem teď z chladných Čech, asi bych nebyla moc schopná fungovat. Takhle si tu sluneční exotiku celkem užívám. Jen si člověk musí dávat pozor kam šlape, hadům se slunko také zamlouvá.

Jeden chlapec - Satiša, dostal svrab. Má prolezlé celé tělo a chudák se pořád škrábe. Pokud se nemýlím, svrab je celkem infekční, zvláště když tu tak všichni zijeme pohromadě, ale nikoho to moc nevzrušuje. Satiša si prostě jen každý večer

přijde pro namazání a tím to končí. Ani není na marodce, ani se mu nepřevařilo prádlo, oblečení, nic. Takže pár kluků už ho má nejspíš taky. Sice zatím jen na zápěstí a mezi prsty, ale mají. Takže se trochu děsíme, že to přijde i na nás. Zvýšily jsem s Míšou hygienickou opatrnost a po každém ošetřování si myjeme ruce dezinfekcí a preventivně si mažeme ruce protisvrabovou masťou, ale stejně asi neexistuje způsob, jak se tomu stoprocentně ubránit. Krom toho, když nás kluci po celý den chytají za ruce a různě nás kontaktují. Zatím budeme doufat, že se nic dít nebude.

6. února

Poprvé za celou dobu, co jsme tu, jsme se odvážily jít sami do vesnice. Ze začátku si otec nepřál, abychom se tam sami vydávaly, ale teď už jsme tu přeci jen čtvrtý měsíc. Kluci měli ve škole zkoušku a tak jsme měly výjimečně volné celé dopoledne. Vesnička je kousek od střediska, pěšky je to tak půlhodinky. Mělo to své zvláštní kouzlo, měly jsme pocit, jakoby by jsme byly v jiném světě nebo možná poprvé pořádně v Indii. Šly jsme kolem políček, slunce pořádně páliło, bylo zrovna poledne. I navzdory tomu se lidé ohýbali nad svou prací, nosili na hlavě prapodivné náklady a popadávali své krávy a buvolce. Vesnička je malá a asi i velmi chudá. Vedle malých zděných domečků jsou chýšky uplácené z palmových listů a kravského trusu, zvířecí stáje jsou celé upletené ze slámy. Dveře domků jsou otevřené, uvnitř se toho moc nenachází, asi žijí přes den stejně hlavně venku. Je tu klid a lidé si nás zvědavě prohlíží. Všechno to na mě působí velmi mile, domky, i když jsou malé a chudé, vypadají malebně a vše se k sobě tak nějak hodí. Jedna žena je velmi rozrušena, že nemáme sárí, asi jsme v jejích očích blázni... Zjistila jsem, že mnohé ženy z vesnice si myslí, že sárí se nosí po celém světě. Když jsem naší kuchařce říkala, že sárí nenosíme, byla překvapena a ptala se co teda - pundžábí? A ta žena z vesnice na tom nebyla jinak. Nervózně si ukazovala na hrud', že přes triko musíme nosit sárí, jinudy cesta nevede. Tak příště do vesnice v sárí, aspoň víc zapadneme.

Po chvíli jsme narazily na školu, kam chodí naši kluci. Měli velkou radost, že nás tam vidí, radostně za námi běželi. Zrovna dostali od doktora injekci do zadku, tak ukazovali útrpně své bolístky. Alespoň někomu to mohou říct, ukázat.

V malém obchůdku si koupíme kolu a sušenky a jdeme se usadit k nádhernému jezírku, kam ženy chodívají prát své prádlo. Usadíme se v té nádheře. Všude jsou elegantní bílí ptáci na dlouhých štíhlých nohách, palmy, vyprané sárí - dlouhé pruhy látek rozvěšené po stromech, za námi banánový háj, před námi mangový háj... Je to ráj, vidíme krásného velkého motýla, který jako by měl večerní krajkové šaty. K vodě postupně přicházejí lidé z vesnice plavit a napojit svůj dobytek a ovečky. Jedna paní je roztomilá. Přijde s dvěma buvolci, nažene je do vody, vyhrne si sárí až nad kolena a začne dobytek omývat. Nebo spíš na ně tak cáká, jako když si děti hrají v bazéně. Vypadá to tak láskyplně. Buvolci se spokojeně producírují vodou, pijí a jejich paní něžně omývá jejich těla.

Večer jdu na střechu telefonovat s Pájou a koukám, že nad střediskem hoří les. Oheň se rozrůstal a rozrůstal a myslím, že prapočátek byl u našeho střediska, kde se pilně pálí odpad těsně u lesa. Už je tu velké horko a sucho a tak není divu, že se tak stalo. Nikdo to ale neřeší, je to normální. Požár je na skále, takže za chvíli sám zmizí. Je pravda, že tady by se asi hasiči marně volali. Běžím pro Míšu a usadíme

se na střeše, jak v kině:) Už je skoro tma, tak je to takové strašidelné. Po hodině se požár začal sám dusit, až tam nezbyl ani plamínek. Asi to teď bude častější.

7. února

V pět ráno vstáváme a běžíme na autobus do Bangalore. Máme dva dny volna, celý víkend:-). Pája za mnou přijel z Hospetu, takže jsme si to moc užili. Ráno jsme pocourávali po nějakých obchůdkách a po obědě jsme náhodou našli evropský obchod, kde to vypadalo skoro jak u nás v Albertu. A měli tam velký výběr sýrů a dokonce celozrnné rohlíky. A tak jsem si splnila svou touhu po rohlíku a sýru. Nakoupili jsme jogurty a jiné pochutiny, které jsme měli naposled doma a jeli do Cabbonského parku. Tam jsme proseděli celé odpoledne. Několikrát za námi přišli lidé, kteří žebrali peníze. Rozdali jsme jim jogurty, moc asi nevěděli co to je, ale vzali si.

Večer jsme chtěli jít oslavit Pájovi narozeniny, vybrali jsme takovou lepší kontinentální restauraci se zahrádkou, ale když jsme otevřeli naše jídelníčky, hned jsme se museli trapně zvednout a odejít. Takovou cenovou kategorií jsme teda nečekali. A tak jsme skončili v běžné indické jídelně, ale nakonec jsme nelitovali. Dá se říct, že kdykoliv ochutnám indické jídlo mimo středisko, velice mi chutná.

Večer s námi zabloudil rikšák. Nemohl najít adresu BREADS, kde jsem měla být ubytovaná, Pája už pospíchal na vlak, tak to bylo velmi hektické. Zajímavé bylo, že když jsme zjistili, že jsme úplně špatně, během chvilky se kolem naší rikši shluklo tolik lidí, aby se podívali na adresu a v kannadě mudovali co jak dál. To si myslím, že by se nám v Čechách nepříhodilo. Volali dalšími svými známými, stavěli další řidiče rikš, prostě taková rodinná spolupráce. Nakonec už nezbyl čas, Pája musel odjet na vlak, tak jsme to musely s Míšou vyřídit sami. Do BREADS se nám podařilo dojet až v jedenáct, museli jsme se vrátit přes celé to obrovské město. Cestou jsme se trochu vylekaly, protože jsme jeli kolem slumů, bály jsme se, že když už tam s námi není žádný chlap, tak že si jede rikšák prostě domů, někam do slumu. Naštěstí se tak nestalo a konečně jsme s úlevou dojely tam, kam jsme měly.

8. února

Noc v BREADS byla pro mě hezkým zážitkem. Nad ránem mě vzbudilo hlasité modlení - muslimové svolávali své příslušníky k modlitbě. Nebylo ještě světlo, mohlo být tak po páté hodině, ale nebe už se lehce začínalo modrat. Spaly jsme vedle mešity, nemohla jsem se na to přestat soustředit, fascinovalo mě to, představovala jsem si, jak muslimové vyndávají své koberečky a modlí se směrem k Mekce, aby přivítali a poděkovali za nový přicházející den. Přišlo mi krásné, že u toho můžu být, že mě ze snu vzbudí to mocné rozhlasové modlení, při kterému člověku běhá mráz po zádech. No, kdy se mi tohle ještě může stát? Islám, přijde mi to takové mocné náboženství, člověk ho snad musí respektovat, vyzařuje z něj taková síla a hrdost a pravda, o které jsou tak pevně přesvědčeni. V Bangalore je několik muslimských čtvrtí, muslimové jsou tu zastoupeni v hojném počtu. Vždy, když vidím zahalené muslimky do černých hábitů, vzbuzují ve mně takový pocit tajemství. Bylo to krásné ráno, měla jsem chuť být účastníkem toho rituálu, ale i když to tak není a nebude, stejně to byl krásný zážitek.

Vstávala jsem velmi pozitivně naladěna, kdo by taky nevstal po tom hezkém probuzení. Venku už bylo slunce vysoko na nebi, neděle ráno. Ulice na North Road byly ještě prázdné, všichni ctí neděli. Jen pár Indů se potuluje tím slunečním rá-

nem. Necháme se odvézt do města, roztržitý Ind, sedící na schodech žvýká svůj červený tabák a zapíjí ho ranní kávou a odplivává co to dá. Bohužel se netrefí a jak tak kolem něj procházíme, přistane mi něco velmi nechutného a červeného na noze. Fuj, ještě teď se mi zvedá žaludek.

Po obědě jedeme zpět do střediska, ale máme ještě spoustu času a tak se jedeme podívat na tržiště v Magady a jsme velice překvapeni. Je to tam krásné. Takové malé, vesnické, ale je tu vše, co člověk může potřebovat. Spousta ovoce, zeleniny, plné jutové pytle s různým kořením, chilli, papáji, granátová jablčka... Na miskách vyspané do komínků barevné hlínky. Obchůdky s barevnými sáří, všude voní chilli a rýže, takový ten typický indický pach. Uprostřed cesty spí chlap, bojím se jestli není mrtvý, ale dýchá. Ženy, které mají kolem sebe na pytlí poskládané různé náramky, koření a „domácí potřeby“ také spí, je horko, chvíli po poledni, všichni jsou tím žárem unaveni. Stařenka se nás starostlivě ptá, jestli už jsme jedli. V Indii je takový sled otázek. První se zeptají jak se jmenuješ, pak odkud jsi, následuje otázka jestli už jsi jedl a pak kolik vyděláváš. Zeptat se na první tři věci patří ke slušné konverzaci. Když se při seznamování s Indem nezeptáte na to, jestli něco jedl, může to být i neslušné.

Koupila jsem si ve městě místní hennu, která slouží hlavně jako maska na vlasy a ochrana před slunkem, tak to Indky používají, ale mně to vlasy samozřejmě obarvilo, což jsem také chtěla. Ale nečekala jsem, že na mé skoro blond vlasy to chytne krásně do rzzava. No paráda, byla to má tajná tužba a nečekala jsem, že to tak dopadne. Děti jsou z toho samozřejmě celé na větví:). Dělán si z nich srandu, že jsem se tak ráno vzbudila a děsně se lekla, co to mám s vlasy. Vždy chvíli koukají a pak zvolání odhalujícím tónem antíí. Ale někteří mi to věří:). A taky na ruce mám takový škrábanec a dětem se moc líbí, protože je na bílé kůži a tak jsem jim řekla, že přiletěl orel a kousl mě. No opět si to některé děti opravdu myslí:). Asi mají dojem, že jsem nějaká kouzelnice, která vábí orly a vlasy se jí mění do rzzava:).

9. února

Do střediska přišel nový chlapeček, je to tzv. Missing child, tak nazývají děti, které nikoho nemají, neví se kde bydlí, kolik jim je let, neví se o nich vůbec nic. Jsou to opravdové děti ulice, vlčata. Prostě se jednoho dne někde zjeví a jinak nic. Tohle přivezla policie z Magady, ale z Magady nepochází. Neví o sobě nic. Na první pohled se zdá být lehce postižený, ale myslím si, že je to jen tím, že se o něj nikdy nikdo asi nestaral, že neprožíval dětství, že je velmi zanedbaný a tím pádem i velmi zaostalý. Opravdu, on je divoch. Malý rozkošný divoch. Musí se hodně hlídat, aby neutekl, nemá v sobě žádný řád. Tenhle drobek si mě okamžitě získal. Je v něm taková čistota a prostota, s ničím se nepáře, chová se prostě tak jak uzná za vhodné. A je s ním sranda:). Třeba večer při modlitbě, děti ví, že musí být hodní, nikdo se nikterak nevrtil a v klidu sedí. Ale malý Muhammed se usadil kousek ode mě. Začalo to tím, že s údivem v očích kmital očima po mně a po Míše, už to bylo rozkošné. Měl otevřenou pusinku a jen nevěřicně zíral. Pak ho to přestalo bavit, otočil se zády ode všech a začal si nípat kůži na patách. Dala jsem mu před tím na rozbité koleno dětskou barevnou náplast a za odměnu bonbon. Teď si začal náplast zkoumat, bušil do ní, sledoval jí, ohmatával povrch. Z ničeho nic se zvedl a odkráčel o pár metrů dál. Musela jsem se hodně držet, abych nevyprskla smíchy. A stej-

ný problém měli i starší kluci, kteří seděli se mnou vzadu. Připadala jsem si jak malá holka, když sem chodila do kostela a dělala vše možné až na to, co jsem měla. Stejně jako tenkrát, když jsme se ségrou nebo bratrancem a sestřenicí v kostele zlobili a museli se kousat do hřbetu ruky, abychom se nesmáli nahlas. Takový ten dusivý pocit, že už to nemůžeš zvládnout. Tak přesně to jsem zažívala, když sem sledovala tohohle mrňouse. Největší kapka bylo to, když si do toho ticha vytáhl bonbon a začal si ho s velkým zájmem rozbalovat. Tak bezelstně, na férovku. Je to vlčí chlapeček.

10. února

Na návštěvu přijel jeden Angličan, je moc milý a sympatický. Je tu už šest měsíců a za 14 dnů se vrací domů. Říkal, že se velmi těší domů, ale že se mu bude po Indii moc stýskat, po přírodě, po dětech, po městě... Umím si představit jak se cítí. Vrátil se ze slunečné Indie do zapršené Anglie. Děti jsou z něj celé nadšené, nový běloch ve středisku, taková atrakce:).

Večeříme dnes s dětmi, seděla jsem vedle vlčího Muhammeda, takže bylo veselo. Neustále se staral o to, abych měla všeho dost, ale když jsem dostala dvě kuřičné placky místo jedné, hned mu to přišlo divné a začal se dožadovat taky dvou. Velmi ho to rozrušilo, tak sem mu dala svou. Nabral si plný kopec rýže a spal to do sebe, jako by nikdy nejedl. Když viděl, že dostane ještě vajíčko a banán, byl neskutečně šťastný a tetelil se radostí. Akorát moc nevěděl, co s tím vajíčkem dělat. Vyřešil to po svém - aniž by ho oloupal, mocně si ukousl. Tak jsem mu ukázala, jak na to. Banán zase loupal jak opička - trhal ho zoubkama. No, je tak roztomilý a zároveň je mi z něj smutno, co si asi musel prožít, jak žil a co jedl... Je mu už tak okolo sedmi, osmi let, ale o tom se můžeme jen dohadovat, chodí tak kolébavě, jak tříleté dítě a pořád si cucá palec. Má ho v pusince celý naražený, i když hrajeme basket, cokoliv. Evidentně nikdy žádnou lásku a péči nepoznal, asi se vychovával sám nebo byl zneužíván pouliční mafií, to se nikdo nedozví.

Také znovu něco o všudypřítomných zvířatech. Šváby u nás v koupelně se množí a máme tu už několik obrovských jedinců. Třeba mají i 15 cm, což už je opravdu pořádná spoušť. Naštěstí vylézají jen v noci, přes den jsem ještě žádného nepotkala. Ale ti velcí už nás opravdu děsí. Hlavně když jde člověk v noci ospalý na záchod a málem na to šlápne. Nebo sedí jakoby se nic nedělo na umyvadle, na zrcadle... Jediné, čím nám prospívají je to, že nám prokousávají odpad a zase nám z umyvadla odtéká voda. Dnes v noci, když sem šla na záchod, seděl mi přímo u nohy ten největší šváb, co jsem viděla. Svítila jsem na něj baterkou a jak před tím světlem utíkal, dohnala jsem ho co nejdál ode mě. To jsou noční návštěvníci. Myslí, že už nám nezbude nic jiného, než koupit ve městě nějaký hnusný chemický jed, chtěla jsem se tomu vyhnout, ale nedá se nic dělat.

11. února

Dostala jsem se do velmi trapné situace. Jako každé dopoledne jsem s Míšou učila angličtinu, jako každé dopoledne jsme spíš bojovali o moc než o cokoliv jiného, ale dnes to bylo ještě horší, máme na návštěvě toho mladého Angličana... Asi bych se smála, kdybych přišla do nějaké školy, kde cizinec učí český jazyk i když ho sám pořádně neumí. Vždyť tenhle Angličan odhalí sebemenší chybu v mém projevu, o to by mi ani nešlo, prostě je normální, že nebudu umět mluvit jak on, ale

styděla jsem se před ním učit děti jeho jazyk. Nabídla jsem mu tedy, jestli si nechce zkusit, jaké to je dělat těmhle dětem pana učitele. Nechtěl. Ale prý se bude koukat, na učitelství nemá talent... No a kdo má, že? Děti z něj byly celé rozjívěné, běloch v jejich třídě - rázem zapomněly, kdo že je tam teď učitel. No, bylo to trapný, naštěstí ho to brzy začalo nudit a odešel. Tolik jsme si s Míšou oddychly...:-). O hodinu později, když jsme měli s tou nejhorší třídou počítače, přišla opět návštěva, tentokrát z Belgie. To už bylo v pohodě, ale kluci se opět chovali jak stádo přihlouplých zvířat. Nepoznávala jsem je, začali se na ně sápat, sahat jim do kapes, strašně křičeli a byli jak divoši. Belgičani jim rozdali bonbony a tužky a oni jim to rvali z rukou a ani nepoděkovali. Tato návštěva nám přišla prapodivná, byli v Indii druhým dnem, přijeli jen na 14 dní, tady se zdrží jen dvě hodiny. Všude se každý může dočíst, že indické děti žebrají o tužky, tak jich dovezli tolik, že na každé vyzbylo. Jakoby si tím chtěli splnit nějakou povinnost vůči Indii. Přitom děti akorát učí žebření a tomu, že dárky jsou samozřejmost. Mohli jim ty tužky dát jinak, ne uprostřed hodiny a tak, že silnější jedinci, kteří se umí prodat, si jich nabrali i po pěti. Stejně tak sladkostí. No, trochu to vypadalo jako by k nám třeba přijela parta vysmátých Američanů, kteří těm chudákům rozdají pár bonbonů a s pocitem největší hrdinnosti odjedou. Bylo to od nich hezké, to ne že ne, ale mohli zvolit jiný způsob.

Po obědě jsme šli na procházku, bylo horko, krajina všude kolem je už úplně vyprahlá, víc než minulý týden, zem praská suchem, my také:). Mám z toho horka rozpraskané rty, suchou kůži... Můžu pít do nekonečna, ale je to pořád stejné. Dnes jsme s dětmi seděli ve stínu pod velkým stromem, pojídali mně neznámé plody a pili z jedné lahve. Bylo to takové hezké, kamarádké.

12. února

Dnes odjel můj milý vlčí chlapeček, bylo mi to moc líto, ale zase pro něj to bude možná dobré, jede totiž do Bangalore, kde se s ním budou pokoušet najít jeho rodinu, jestli nějakou má. To zatím nikdo neví. Když se rodina nenajde, půjde do jiného centra. Zajímalo by mě, jak to probíhá, chtěla bych se někdy domluvit s naším vedením, jestli by bylo možné jet na praxi ke street workerům a být toho účastí. Prý s dítětem objíždí to veliké město, zda to dítě někde poznávají. Občas se to podaří, vědí totiž, kde je největší akumulace sociálních rodin, které žijí na ulici nebo ve slumech, ale já si to moc neumím představit. Každopádně moc doufám, že tomuhle chlapečkovi se to podaří, i když šance je asi malá, pravděpodobně žádnou rodinu vůbec nemá...

Odpoledne jsme vyráběli přání pro bývalou dobrovolnici Rachel, která je z Anglie. Náš návštěvník ji zná a doveze ji to. Děti vyráběli s velkou vervou, velmi je to bavilo, bylo vidět, jak rádi dělají něco pro někoho. Fascinovaly mě jejich nápady, jak si s tím pohráli!

13. února

V našem dvouhodinovém pátečním volnu jsme před obědem vyrazily s Míšou na procházku do vesnice. Opět to bylo krásné, procházet mezi těmi malými rozkošnými domečky. Bylo skoro poledne, tak slunce pražilo, všechno bylo takové utlučené, zvířata se povalovala kolem domů, malá jehňátka, krávy... Sedla jsem si k jednomu rozkošnému jehňátku, z domu vylezla paní s maličkým dítětem a začala

kolem domu i s dítětem v náručí poklízet, nohy měla bosé, jako všichni, byla hubenoučká, ale musela mít síly. O kus dál stál vozík se spoustou barevných plastových nádob na vodu, kolem mlčky pracovaly mladé i staré ženy, sem tam se na nás nějaká usmála, ale spíš jen tak zvědavě pokukovaly a jinak si hleděly své práce. Nosily vodu na hlavě, vypadají vždy tak elegantně, chodí krásně rovně, jak kněžny, jsou omotány tím jedním kusem látky a pořád nazdobené, je jedno, kam zrovna jdou, co dělají, ale pořád vypadají dobře. U každého domku jsou palmy a v jejich stínu zatím odpočívají chlapy, pokřikují na nás, ale nejsou vulgární, spíš se chtějí přátelit, běloška ve vesnici, jsou z toho poplašení. Proto sem chci chodit často, aby si zvykli a nebrali nás jako atrakci, ale jako někoho, kdo se s nimi chce přátelit.

U malého domku je malý obchůdek, je na takové terasce, jinak vypadá trošičku jak naše trafika, i když těžko se to dá tak říct, je to spíš snaha o přiblížení. Před vchodem na terasu si ze slušnosti zouváme boty, přeci jen je to něčí dům, a vcházíme dovnitř. Na lavici leží starší pán, kouří bídisko, má na sobě bílou pánskou sukni, kterou má zamotanou až skoro k pasu, vypadá to spíš jako plína, ale je to velmi roztomilé. Popíjí čaj a usmívá se na nás. Mají tu všechno, krásné proutěné ošatky s čerstvou zeleninou, banány, jutové pytle plné čilli, voní to tak příjemně ostro - banánově. U malého obchodníka si nakoupíme mejdlíčka, čokoládu a colu a také jed na šváby, tak jsem zvědavá, jestli to k něčemu bude. Pak už jsme musely tu malebnou vesničku opustit, ale ještě jsme potkaly tu milou paní, co chodí s buvolama pít k jezeru, usmívala se a mávala, takže už nejsme zase takoví cizáci.

Večer jsme pomalovaly celou koupelničku jedem na šváby, tak uvidíme, kolik nebožáků se do pasti chytí.

14. února

Máme opět den volna, tak natěšeně brzo ráno, ještě před svítáním, vstáváme a utíkáme na autobus. Dnes má zpoždění asi třicet minut a tak jsme na té pusté prašné silnici ponechány tmě, naše fantazie nesmírně pracuje, bojíme se, aby nepřišlo nějaké zvíře a člověka v takovou chvíli obepíná až moc velká paranoia, ale velice se tím bavíme a ještě víc se do ni pošťuchujem.

Když autobus konečně dorazí, je skoro světlo. Cesty z Ajjanahalli do Bangalore jsou vždy velkým zážitkem. Cestování s místními lidmi je vždy zajímavé a ta krajina okolo, tyhle věci by asi nikoho nenechali chladným. Už sem se o tom rozepisovala mnohokrát, ale také si pokaždé všimnu nových věcí. Třeba že všude kolem banánových hájků jsou rozestavení hadroví panáci, nebo že jen za svítání jsou jinak klidné vesnické cestičky plné lidí, kteří se snaží rychle udělat svou práci, než bude horko. Nebo náklady, které nosí Indové na svých hlavách, ty mi vyrážejí dech vždy, když je spatřím. Jak může maličká hubená stará indická paní nést na hlavě něco, co je snad těžší než ona sama? Nosí kletí, vodu, košatky s ovocem, zeleninou, cokoli, co se musí přenést. Malebné vesničky, ještě krásnější za svítání slunce než přes den, krávy a buvolci s pomalovanými rohy, malé černé bosé děti, to vše útočí na moje smysly a je mi ten jejich prostý život tak moc sympatický.

Když jsme přijely do Bangalore, šly jsme do obchodu se sárím, kde jsme se nechaly jak princezny omotávat nádhernými látkami a šperky, leč nic jsme si pro tentokrát nekoupily, ale i jen to hrabání se mezi desítkami barevných sárí se nám zamlouvalo:). Také jsme se zatoulaly do antikvariátu, kde obsluhoval příjemný Ind

patrně se svou manželkou, police se prohýbaly starými knihami, modlitebními knihami, obrázkovými knihami o Indii...

17. února

Dnes jsem dětem do školy vzala mapu, abych jim ukázala, kde leží ta naše malá země, která má stejný počet obyvatel, jako indické město Bangalore... Děti to velmi baví, jsou pozorné, leží kolem mapy a v úžasu si ji prohlížejí, mám pocit, jako bych věděla, co se v nich odehrává, ta nepředstavitelnost takové dálky, jiného světa, nedosažitelnosti, jak si představují, kudy létají letadla, kam by chtěli jet, kde leží ta veliká vzdálená Amerika, kde leží země jejich antí... Mají z toho oči navrch hlavy a já mám z toho zvláštní pocit u srdce.

Děti mi začínají vyprávět zajímavou teorii. Podle nich Indie v roce 2012 už nebude, bude celá smetená vlnou tsunami, všude bude voda, oni budou mrtví... Pak zvednou ty své rozkošné hlavy a volají, že přijedou k nám domů, do našeho domu, do naší země. A my je zachráníme... Opravdu tomu věří, říkají to skoro všechny děti, podle jejich pohledů neexistuje jiná varianta, nic, co by tuhle možnost vylučovalo. Nevím, jestli to mají z horoskopu, kterému je tu přikládán velký význam, nevymlouvám jim to, možné je vše, ale říkám jim, že je možné, že se to nestane, že třeba Indie bude. Nechci zpochybňovat jejich přesvědčení, zvlášť když neznám zdroj. Ale ta představa je děsivá, že si to opravdu myslí, že budou všichni mrtví...

Do střediska přijel nový provinciál, tak se celý den na jeho příjezd všichni pečlivě připravovali, až mně to přišlo vtipné. Je tu hodně znát, jaká tu funguje velká hierarchie, asi to i dost souvisí s kastovním systémem, kterého si člověk asi ani moc nevšimne, pokud se nepohybuje blízko mezi místními lidmi. Kastovní systém je sice hinduistická záležitost, ale je zakořeněn ve všech lidech, i ostatní církve ho v sobě nějakou měrou mají. Moc mi ten pán sympatický nebyl, ale když jsem ho poznala, byl nakonec moc milý. Jen, kdyby se kolem něj tolik nenadělalo. A byla výborná večeře, udělali mu i polívku:). Tak jsme se s Míšou pořádně najedly...

18. února

Šli jsme s klukama na procházku, těsně po poledni, tak nás sužoval prach a horko, nicméně nám to na chuti z výletu neubralo. Došli jsem pod strom, kde kluci nadšeně začali střísat dolů nějaké plody, které už byly víceméně uzralé. Sedli jsme si s naší učitelkou šití na zem a loupali ty prapodivné plody ven. Celou dobu jsme si povídali a zpívali hinduistické mantry, ale i muslimské náboženské písně, Indie je podle mě velmi nábožensky tolerantní, celý hinduismus je mírumilovný, prý je to jedno z nejvíce otevřených a tolerantních náboženství na světě, neexistuje jedna pravda, ale každý si svou pravdu hledá sám, nikdo mu ji nediktuje, pravd je několik. Velice se mi to zamlouvá. Naše učitelka nám vyprávěla o púdže - náboženském obřadu, který každé ráno vykonává a přináší oběti bohu Šivovi. Čelo má pomalované bílou barvou a za pasem nosí takovou baňku, ve které je lingam boha Šivy. Celou cestu zpět jdu s malým Vardaradžem a zpíváme Hare Krišna, Hare rama... Krásná procházka...

19. února

Opět jsme vyrazily na procházku do vesnice. Dnes jsem si oblékla jen kalhoty a dlouhou halenu a moc se to vesnickým ženám nelíbilo. Nespokojeně po mně po-

kukovaly. Příště už půjdu jen v sáří, koupila jsem si jedno úplně obyčejné, abych v něm mohla chodit i v úplně běžném životě. Ale i přesto, že se jim nelíbil můj oděv, pozvala nás jedna paní do svého domu, teda zatím jen na zápraží, ale i tak to pro nás moc znamenalo. Pohostili nás opraženým syrovým hrachem, který se skoro nedal rozkousat, když jsme odcházely, nasypala nám ještě do dlaně. Už nás bolely zuby, tak jsme to nenápadně odhodily do pole, ale bylo to od nich tolik hezké!

Na návštěvu přijelo šest biskupů, tak se mohli otcově strhat:). Myslím, že jsme se tu dozajista někoho dotkly, když jsme nepolíbily biskupovi prsten. Otec se na nás škaredě díval a pak se zeptal, jestli jsme zapomněly... A že budeme mít příležitost ještě odpoledne. Tak jsem mu řekla, že nikomu prsten líbat nebudu, ať se na mě nezlobí, ale že nevím, proč bych to měla dělat. No asi se jim to nezamlouvalo, ale já opravdu nevím, proč bych měla někomu líbat prsten.

Kolem vesnice jsou další a další požáry. Jak je možné, že to nikoho nezajímá?

23. února

Šváby v našem pokoji se nám množí a množí. Mám pocit, že žádný jed pořádně nezabírá. Už se v noci bojím vyjít z postele, abych na nějakého nešlápla. Jediné, co mě uklidňuje je to, že mám moskytiéru, ale ani ta není bezpečná:). Řekla jsem to otcům a oni že nám donesou kočku a ta nám to vychytá. Jenže tahle kočka, to není žádný domácí mazek, skoro bych řekla, že je divoká. Nenechá se pohladit, mňouká jinak a je celá taková rozkošně podivočelá. Mnohem sympatičtější než nějaká gaučová, ale vzít si jí do pokoje... No nicméně, když by nám to mělo pomoci od švábů, tak proč to nezkusit. Kluci ji přinesli ve školní brašně, aby jim neutekla. Brašnu hodili doprostřed pokoje a když se zavřely dveře, kočka vyskočila jako když střelí. Začala nám lítat po pokoji jak praštěná, byla celá vyděšená, no hned mi bylo jasné, že je z toho tak rozrušená, že nám tu jistě nic nevyloví. Ale zavřeli jsme ji tu a šli na snídani. Když jsem se vrátila, kočka mi seděla na okně a mňoukala. Tak jsem otevřela dveře, aby mohla jít, ale kočka se vylekala a normálně vyskočila z okna. Mám na okně malou prasklinu ve skle a tou právě vyskočila. Ještě že mají kočky tolik životů. Už už jsem si myslela, jak bude dole ležet mrtvá pořezaná kočka. Naštěstí se jí moc nic nestalo.

Odpoledne jsme vyrazili na výlet k vodě. Bylo veliké horko, děti rozjásané spěchaly tou dlouhou cestou k vodě. Potkali jsme několik požárů, procházeli jsme těsně podél podpálených lesíků, až jsem měla pocit, že jsem toho součástí, horko nás oblepovalo, plameny trčely pouhý metr od nás, ale nikoho to nijak nezajímalo, prostě to tak asi je. Potkali jsme spoustu pastevců s ovečkama, kozama, popásali se v četných mangových hájích, které pomalu dozrávají. Okolo nás prochází dva muži, na hlavě kupu všemožných plodin, podávají mi krásné poupě lotosu:).

Když děti došly spokojeně k vodě, vrhly se tam jak splašení a cachtaly se jak stádo hrochů. Kousek od nich se stejně labužně koupaly krásy:). Po chvíli kluci donesli černý hrnec, který vylovili na břehu vody, byl plný zbytků kostí a podobných ostatků... V Indii se lidé pohřbívají spalením, co se nespálí - kosti a jiné, hodí se i s popelem do vody, nejlépe posvátné.

24. února

Míša onemocněla a tak teď chodím do školy sama a legrace to teda není. Musím si vzít všechny hodiny sama a připadám si už jak blázen. Zajímavé je, že i přesto,

Děti - Podmoky

že mám pocit, že na ně prakticky jen křičím a zahlcuji je věcmi, které musí udělat i když se jim nechce, stejně mě mají rádi a chtějí, abych je učil chodila. Takže to mám pak radost, že nějaké pokusy o kreativnější hodiny přeci jen padají na úrodnou půdu, že i když já z toho dobrý pocit nemám, je to zřejmě baví, tak si říkám, že o to jde, ale mě to ničí, jen co je pravda:).

Odpoledne malý Ventěša našel rozbité CD a hned byla hra vymyšlená, házeli jsme si jím jako talířem:-). A také sem děti učila něco málo z jazyka českého a děti tak rozkošně žvatlaly slova jako - prase, večeře, snídaně... až sem se musela smát:). A pak Ventěša řekl vtipnou větu, chtěl se zeptat, jak se v češtině řekne prase a místo toho řekl - Tvůj dům je prase. Tak to nás těší, ne?:-)

Při večerním tančení se mi opět až dech tajil nad těma ještěrkama, mají to tančení v krvi a nestydí se, takže co potom kouzlí během té půlhodinky, to je mému oku velmi libé. Jsou taková parta tančících cikánů:). A já se s trpělivostí ty jejich taneční kreace učím, ale zatím ne moc úspěšně:).

25. února - popeleční středa

Ráno jsem musela vstávat už v pět hodin, podle toho taky vypadal celý můj den. Zabalila jsem se do sárí, ale hned jak jsem vyšla ven, ženské komando se na mě vrhlo a celou mě přemotávalo. Jak mám někde o záhyb víc nebo míň, už je zle. A nejtípnější je, jak mě při tom nesmí vidět žádný mužský, to mě baví. Oni mě skoro celou rozmotají venku před domem a pak když přijedou otcové se můžou zbláznit a zakrývají mě vlastním tělem:). Často si říkáme, že i kdybychom měly perfektní úvaz, stejně nám to předělají. Sami to nosí kolikrát uvázané tak ledabyle a nepřesně, ale já s Míšou, to prostě musí být na jedničku. Ale mně to nikterak nevadí, je to takový kontakt s místními ženami, aspoň se při tom cítí důležitě a baví se s námi. Takže náš rozhovor se točí jen kolem sárí, náramků, bindy a podobných záležitostí:). Ale myslím si, že jsou z nás nesvé, že jsme v jejich očích pěkné habbárky, co nosí kalhoty se šňůrkou v pase, což je podle nich velice nevhodné a taky asi nechápou, co je to za módu. Oni neví, že v Evropě se sárí ani pandžábí nenosí, jsou z vesnice a je to pro ně nemyslitelné. Dnes si všimly mého piercingu v pupíku a už se na mě zvesela vrhly, co to má být? Musela jsem jim ukázat, jak sem ho tam dostala a že se to u nás nosí. To je také prazvláštní. Každá indická žena má v nose náušnici a propíchané boltce odzdoła až nahoru, to je v pořádku, ale piercing v pupíku, to už je teda hodně divný:)). Ale i tak jsou na mě moc hodné a milé a zajímají se o naši nepochopitelnou kulturu.

Po podivné procházce, kdy jsme šli dlouho po betonové cestě až jsme se po čtyřech kilometrech svalili u cesty, zatímco kluci šplhali po stromech jak opice, jsme šli hrát fotbal. Děti mi veledůležitě vysvětlovaly, jak se kope do míče a že rukama se nehraje, když mě doškolily tím rozmilým mudrcováním, začaly jsme hrát. Jejich hra se podobala spíš okopávání míče do všech světových stran, míč lítal po celém hřišti, za ním se vrhal houf malých ubrebentěných mravenečků, jen do té branky se ne a ne strefit. Nicméně tenhle roztomilý fotbal je zatím jediný, který mě kdy bavil.

26. února

Míša je pořád ještě nemocná a tak musím na vyučování opět sama. Jak já tu školu nemám ráda. Nikdy, nikdy nebudu žádnou učitelkou, to rozhodně není mé poslání, nic mi to neříká. Ráda vymyslím pro děti program, hry, to všechno, ale hrát

si před nimi na nějakou autoritu, to teda vůbec. Sama jsem nikdy moc školu ráda neměla a teď se role takhle nepřijemně otočily. Jak je mám za něco napomínat, když je naprosto chápu.

28. února

Ráno opět vstáváme před pátou a jedeme do Bangalore, ale tentokrát na dva celé dny:). A co je nejlepší, přijede i Pája. Na zastávce jsme potkaly bratra s třemi malými kluky, jedou do Bangalore hledat jejich rodiny. To se mi tu velmi líbí, že i přesto, že děti kolikrát nemají ani tuchu o tom kde bydlí, stejně se vezmou do města a hledají jejich dům, dokud to dítě někde nepoznává. Kluci se moc těší, na svůj dům, rodiče... Navin, takový malý drobek, který je trošičku pomalejší, ale takový moc hodný a s čistou duší, je celý natěšený. Celý se vymydlil a pro tak zvláštní příležitost si oblékl novou košili, kraťasy a podkolenky. Jak byl celý rozčilený, vzal si nechtě každou podkolenku jinou, jednu modrou, druhou hnědou. Bylo mi ho líto, byla tma a tak jsme si toho všimli až v autobuse. Chtěl se mamince zalíbit a tak byl z toho trochu posmutnělý, ale stejně vypadal moc rozkošně. Celou dobu seděl u nás, nejde ani popsat ten jeho výraz - zvědavý, napjatý, po všem se rozhlížel, jak na trnkách, nic mu neuniklo, nic nijak moc nekomentoval, jen seděl v tom tak zvaném „němém úžasu“. Kdykoliv sem se na něj podívala, sevřelo se mi srdce, jsou to tak kouzelné děti...

V Bangalore jsme vystoupily dřív než děti a počkaly na naše milé:). Pája mi donesl krásnou červenou růží do vlasů, tak ráda ho zas vidím! Celým dnem couráme tím rušným městem, všude se povalují pouliční psi, Indové se snaží prodat své zboží, rikši troubí kam šlápneme. Jsme v Indii a je nám tu tolik hezky.

Z daleké Indie Vás všechny zdraví Andrea Musilová

Okénko do knihovny

autor: Brian Kolodiejchuk, MC
název: Pojd', buď Mým světlem
z obsahu: Soukromá korespondence světice z Kalkaty

Matka Tereza se už za svého života stala symbolem milosrdenství pro lidi všech vyznání a životních cest. Její péče o nemocné, umírající a chudé, žijící na okraji společnosti, se setkala s uznáním a úctou po celém světě. Lidé obdivovali její prostotu a opravdovost a byli přitahováni radostí a pokojem, které z ní vzařovaly. Málo se však zatím vědělo o jejím skrytém duchovním životě a o jejích vnitřních zápasech. Skoro nic také nebylo až do současné doby známo o zjevení, v kterém jí Kristus odhalil poslání jejího života: Pojd', buď Mým světlem.

Otec Kolodiejchuk v této knize zpřístupňuje korespondenci Matky Terezy a další dosud nepublikované texty: její deník, zápisky z duchovních cvičení, veřejné promluvy, svědectví o jejím životě... Zachycuje tak všechny podstatné události jejího života a povolání. Můžeme spatřit pravou tvář její svatosti a odhaluje se nám celá hloubka a dramatickosti jejího vnitřního života. Matka Tereza zde vystupuje

Děcin - Podmokly

jako mystička, jejíž vnitřní život hořel ohněm služebné lásky a jejíž nitro bylo připravováno a očišťováno silnými zkouškami víry a skutečnou temnou nocí duše.

Brian Kolodiejchuk, MC PhDr., se narodil ve Winnipegu v Kanadě. S Matkou Terezou se poznal v roce 1977 a spolupracoval s ní až do její smrti v roce 1997. Od roku 1984 patří ke Kněžím – Misionářům lásky, mužské větvi řeholní rodiny Matky Terezy. Pracuje jako ředitel Centra Matky Terezy a je postulátorem v procesu jejího svatořečení.

M. J.

Knihovna je v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Kromě domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 8:00 do 9:00 a po mši svaté do 11:00-11:30** (K. Macoun).

Seznam knih naleznete na našem webu.

Farní rada

Farní rada se v měsíci březnu roku 2009 nekonala

Příští setkání Farní rady by se mělo uskutečnit v neděli 19. dubna 2009 v 18:45 (po večerní mši svaté). Na její členy se můžete stále obracet s vašimi podněty a připomínkami! Pište, volejte, mluvíte, nabízejte svou pomoc, ...

Ale opravdu!!!

Jméno	Funkce
P. František Jirásek	předseda Farní rady
Martin Kolář	místopředseda
Zuzana Bumbová	zapisovatelka
Jindřich Macoun	člen
Jiří Málek	člen
Rudolf Sticha	člen
Miloš Vavříčka	člen

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2009				5. dubna
3. května	7. června	5. července	2. srpna	6. září
4. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		1. listopadu	6. prosince

vlakové spojení:

Děčín - Podmoky

(cena 20 / 15 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - levnější je zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!)

Děčín hl. nádr.	13:01	15:01	16:45	Dolní Žleb	14:09	16:09	17:03	18:09
Čertova Voda	13:11	15:11	16:55	Čertova Voda	14:15	16:15	17:08	18:15
Dolní Žleb	13:16	15:16	17:00	Děčín hl. nádr.	14:24	16:24	17:18	18:24

Hospodaření – farnost Podmoky a Jílové

Rok 2009	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmoky	Jílové		
Leden	9 198 Kč	1 813 Kč	2 600 Kč	Na církevní školy
Únor	8 955 Kč	1 240 Kč	4 650 Kč	Svatopetrský halěř
Březen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
			0 Kč	
Duben	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Květen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	18 153 Kč	3 053 Kč	7 250 Kč	

R. S.

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

- ☞ **Svátoť nemocných** - Ve čtvrtek 2. dubna 2009 bude při mši svaté udělena svátoť nemocných.
- ☞ **O duši a jak o ni pečovat** - Co z nás dělá křesťany? V čem už od dob svatého Pavla spočívá jádro křesťanství? Kdo ručí za uchovávaní a předávání křesťanského dědictví z generace na generaci? Mohu i já nějak přispět k růstu a předávání křesťanství? - Fara Ruprechtice 4. 4. 2009, přednáší ThLic. Prokop Brož, Th.D. z KTF UK, začátek v 8:30, konec cca ve 20:00.
- ☞ **Pane, kolikrát mám odpustit?** - II. duchovní obnova s modlitbou za vnitřní uzdravení (Pro ty, kdo se účastnili předchozího kroku „A kdo se dotkli, byli uzdraveni I“) - Jablonné v Podještědí 24.-26. 4. 2009, přednáší P. Česlav Plachý OP, začátek páteční mši svatou v 18:00, konec v neděli po obědě.
- ☞ **Tyto a další informace** - na webu: RKF.DC.Podmoky@seznam.cz - navštivte naše/vaše stránky! A nebylo by od věci i pomoci je tvořit...

Pořad bohoslužeb o velikonocích 2009

KDY	CO	KDE	OD KOLIKA	
5. 4.	Květná neděle	kostel sv. Františka - Podmokly	9:00	17:30
		<i>kostel Nejsvětější Trojice - Jílové</i>	10:45	-
6. 4.	Pondělí sv. týdne	kostel sv. Františka - Podmokly	8:00	-
7. 4.	Úterý sv. týdne	kostel sv. Františka - Podmokly	-	17:00
8. 4.	Středa sv. týdne	kostel sv. Františka - Podmokly	8:00	-
9. 4.	Zelený čtvrtek	kostel sv. Františka - Podmokly	-	18:00
		<i>kostel Nejsvětější Trojice - Jílové</i>	-	16:00
10. 4.	Velký pátek	kostel sv. Františka - Podmokly	-	18:00
		<i>kostel Nejsvětější Trojice - Jílové</i>	-	16:00
11. 4.	Bílá sobota	kostel sv. Františka - Podmokly	-	20:00
		<i>kostel Nejsvětější Trojice - Jílové</i>	-	-
12. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	kostel sv. Františka - Podmokly	9:00	17:30
		<i>kostel Nejsvětější Trojice - Jílové</i>	10:45	-
13. 4.	Pondělí velikonoční	kostel sv. Františka - Podmokly	9:00	-
		<i>kostel Nejsvětější Trojice - Jílové</i>	10:45	-

Rozpis bohoslužeb přes svátky v Děčíně 1 nebyl do uzávěrky znám...

Nezapomeňte si přinést na Květnou neděli k posvěcení „kočičky“ - ratolesti!

Řeknu jen dvě slova

Jeden kněz si všiml, že jedna žena v kostele, kterou si pamatoval z nedělních mší, je mnohdy hluboce ponořená do modlitby. Rozhodl se poučit z její zkušenosti a při jedné příležitosti se jí zeptal, jak si rozvrhuje modlitební čas a jakým způsobem se modlí. „Modlím se Otčenáš,“ odpověděla prostě.

„Ale určitě neděláte jen to,“ protestoval.

„Ale ano,“ řekla, „víte, když jsem v dobré kondici, všechno, co řeknu, jsou první dvě slova: Otče náš. Když jsem tak napůl, dostanu se až tak do půlky. Ale když mě něco trápí a jsem opravdu ve špatné formě, dokončím ho celý, a někdy se ho dokonce přemodlím dvakrát nebo třikrát.“

Byla to ta nejryzejší modlitba...

z knihy J. A. Feehana, Bůh ukrytý v příbězích

Také se modlíte roztržitě? Pak hlavu vzhůru!

I umět řídit vyžaduje čas a praxi.

Pokud máte s modlením stejné zkušenosti jako já, pak hlavu vzhůru. Mám pro vás dobrou zprávu. Už velká Terezie z Avily řekla, že nás při modlitbě bude neu-

stále něco vyrušovat - alespoň na tomto světě. Bylo by velkou chybou považovat nesoustředěnost za znak toho, že se neumíme modlit. Co to vlastně znamená, když nás řečněme během půlhodiny stodekrát něco z modlitby vytrhlo? Znamená to, že jsme stodekrát překonali nesoustředěnost a opět upřeli pozornost k Bohu.

Znamená to, že jsme opakovaně řekli „ne“ sobě a „ano“ Bohu; stodekrát jsme projevíli nesobeckou lásku, která nám umožnila zemřít svému sobectví, jež ovládá i ty nejlepší z nás. Aby se člověk naučil tomu nejdůležitějšímu, čemu se lidská bytost může naučit, totiž lásce, dobrovolně se uchyluje k modlitbě. Skrze ni se ve stanoveném čase cvičí v nesobecké lásce. Na procesu tohoto učení není vůbec nic pozoruhodného. Je založen na starém dobrém principu „Opakování matka moudrosti“.

Naučit se vařit, mluvit cizím jazykem nebo i řídit auto vyžaduje čas a praxi.

A u modlení platí totéž.

z knihy Davida Torkingtona, Vždycky se může začít znovu

Biblický koutek

25. část

Jonáš. Toto jméno znamená v překladu „holubice“. Hlavní hrdina nese jméno starého proroka z 8. století a je součástí příběhu, jehož cílem je dát ponaučení (mídraš). Odkazy na místa a osoby nejsou historické, ale symbolické. Ninive, hlavní město Asýrie, bylo symbolem pohanského světa.

Jaffa (Joppe). Je to přístav na pobřeží Středozemního moře, nejbližší od Jeruzaléma. Jonáš se chtěl vzdálit v opačném směru, než kam ho poslal Hospodin, protože nepřijal myšlenku, že Bůh chce Ninivany, kteří způsobili Izraelitům tolik zla, raději zachránit.

Tři dny a tři noci. Jedná se o omezený, konečný čas. V Matoušově evangeliu (12, 40) je tato doba zdůrazňována v souvislosti se dny, kdy Ježíš zůstal po své smrti v hrobě. Samotný Ježíš se odvolával na Ninivany jako na příklad obrácení, aby napomenul Židy, kteří nevěřili jeho slovům.

(pokračování příště)

z knihy Katedrála moudrého písaře, připravila M. J.

Hlavní zemědělský produkt Spojených států:

marihuana

Fides, agentura Kongregace pro evangelizaci národů, uvedla, že hlavním zemědělským produktem Spojených států není ani kukuřice, ani obilí či bavlna, ale marihuana.

Informace vychází ze zpracování údajů různých federálních institucí Spojených států. Vyplyvá z nich, že výnosy z produkce marihuany v zemi dosahují hodnoty 35,8 miliard dolarů. Marihuana pěstovaná na poli vynesla 31,7 miliard, zatímco produkce ze skleníků a uzavřených prostor činí 4,1 miliardy.

Tato situace vyvolává obavy kvůli dopadům, které šíření omamných drog působí mezi mladými lidmi. Znepokojující jsou oběti – od silničních nehod po duševní onemocnění – v důsledku užívání drog.

Právě před rokem papež Benedikt XVI. při návštěvě Farmy naděje (Fazenda da Esperança) v Guaratinguetá (léčebna pro narkomany) 12. 5. 2007 během své cesty do Brazílie připomněl vysokou daň závislosti na drogách a omamných látkách a řekl: „Vyzývám všechny dodavatele, aby se zamysleli nad zlem, které páchají na množství mladých lidí i dospělých ze všech společenských vrstev: Bůh od nich bude žádat, aby vydali účty z toho, co dělali. Lidská důstojnost nemůže být takovým způsobem pošlapána.“

Vedle toho je třeba si uvědomit rozpor, který existuje v politice, která finančně podporuje mycení kolumbijských plantáží kokainu herbicidy, a přitom nedokáže zasáhnout ve vlastní zemi, aby zastavila produkci marihuany.

Marihuana je nejvýnosnější hospodářskou plodinou ve 12 státech, mezi první tři se řadí v dalších 30 zemích a jednou z první pětice je ve 39 státech. Pěstování marihuany je rozšířenější než pěstování bavlny v Alabamě, hroznového vína, zeleniny a sena v Kalifornii, arašíd v Georgii a tabáku v Jižní i Severní Karolíně.

Na základě některých odhadů vlády Spojených států se vnitřní produkce marihuany v posledních 25 letech zvýšila desetkrát, to znamená od tisíců tun v roce 1981 vzrostla na 10 000 tun v roce 2006. V pěti státech (Kalifornie, Tennessee, Kentucky, Hawai a Washington) výnos z pěstování marihuany přesáhl miliardu dolarů.

V rámci Spojených států je Kalifornie hlavním výrobcem a vývozcem marihuany, která tak nahradila hroznové víno jako hlavní zemědělský produkt. Na polích pracují dělníci, kteří pocházejí z Latinské Ameriky. Nedovolená produkce drogy se setkává s ilegálním pracovním trhem. „Novodobí otroci jsou nuceni vyrábět látky, které uvádějí jiné lidi do otroctví návyku,“ uvádí Fides.

Úrodu „farmářů“ chrání ozbrojené hlídky, nástrahy s výbušninou a hlídací psi. Vzniká tak určitý druh „volných zón“, ve kterých je zásah pro policii obtížný a nebezpečný.

Marihuana je takzvaná „lehká“ droga, ale není méně nebezpečná než jiné drogy.

TS ČBK, Irena Sargánková

Česká republika rájem hazardu

země s největším počtem zaregistrovaných heren

Současná situace na stále se rozšiřujícím trhu s hazardními hrami v České republice se mění v epidemii. V posledních letech zde bylo prosázeno přes 100 miliard korun ročně, další miliardy získané zločinem byly ve zdejších hernách „vyprány“. Myslíme si, že to známe jen z filmů. Ve skutečnosti se Česká republika stala rájem hazardu – zemí s největším počtem zaregistrovaných heren na světě.

Se vzrůstajícím počtem heren roste kriminalita, praní špinavých peněz, vytváření hráčských závislostí, rozvracení rodin, domácí násilí, ohrožení psychického vý-

voje dětí a mládeže, zvyšuje se obchod s drogami i prostituce. Gambleři se často nachází v tak zoufalé životní situaci, že pro vysvobození se z propasti dluhů si cca 600 z nich ročně zvolí sebevraždu. Gambling navíc ohrožuje nejenom samotného gamblera, ale i jeho děti, rodinu, přátele a zaměstnavatele. Dle různých zdrojů jeden gambler negativně ovlivní životy dalších 12 – 15 lidí ve svém okolí. Je třeba si jasně uvědomit, že gamblerství je stejně nebezpečnou pastí jako závislost na drogách...

Více info a možnost podepsat petici naleznete na webu:

www.stophazardu.cz/

Dva nezralé přístupy k utrpení

Utrpení je zlo!

V podstatě existují dva krajní a zároveň nezralé přístupy k utrpení. Prvým je pokus vytěsnit jakékoli utrpení za každou cenu ze života. Druhým nezralým přístupem je připisovat smysl utrpení samému a koncentrovat se na osobní pocit křivd - přestovat si je a povyšovat je na smysl lidského života.

U prvního případu bývají štěstí a životní úspěch ztotožňovány s absencí utrpení. Tento pohled však vyvolává u člověka neustálý strach z něj, a ten je sám o sobě často zdrojem mnohého strádání. Řešení uvedeného problému očekává od dotyčného jistou odvahu a moudrost, protože ta mu pomůže rozlišit, se kterým utrpením je třeba důsledně bojovat a snažit se je odstranit ze života, a které je naopak třeba pokojně přijmout a přetrpět, protože jinak si s ním poradit nelze.

Utrpení bývá „tragicky těžké“ nejen v případě, kdy se mu člověk snaží utéct, ale i tehdy, kdy je zbožšťuje a pokládá za prostředek ke spáse.

Druhý zmíněný přístup spočívá v tom, že přisuzujeme utrpení smysl. Na základě zmíněné nezralosti v přístupu k němu se rodí určitý typ „nezdravé spirituality“ (snadno se do ní dají zavléct jedinci s hlubokými životními zraněními): ta podsouvá myšlenku, že je jakékoli potěšení samo o sobě nebezpečné a že je náboženská praxe skutečně zbožná jedině v případě, kdy je přísná a působí bolest. Zřeknutí se jakéhokoli potěšení, jakož i utrpení samo bývá z tohoto hlediska považováno za zásadní prvek duchovní zkušenosti. Mnohým se pak zdá, že jsou dokonalejší pouze proto, že od druhých lidí více vytrpěli. To je však velice klamné přesvědčení.

Utrpení samo o sobě je vždycky zlé, protože ničí a zabíjí, a pro člověka má smysl jedině v tom případě, prožívá-li je ve spojení s trpícím Ježíšem. Vnitřní uzdravení si žádá vyrovnání, uvážení a moudrý přístup k utrpení. Nemůže to být pouhá lidská moudrost, která kalkuluje, jak by se mu vyhnula, ale měla by to být především moudrost Boží, jíž se občas zlíbí sáhnout k „pošetilosti utrpení a kříže“ (srov. 1 Kor 1, 18), a tak pomoci člověku na pouti do otcovského domu. Doprovázení zraněného člověka v procesu vnitřního uzdravení se do značné míry zakládá na poskytování pomoci zaujmout k utrpení správný postoj.

z knihy Křivda, Józef Augustyn

Vyučování náboženství

den	od - do	věk	vyučující
<i>na naší faře v Děčíně IV</i>			
úterý	15:30 - 16:15	mladší děti	Eva Kuncová
čtvrtek	15:30 - 16:15	mladší děti	Marie Jirásková
<i>Jílové</i>			
neděle	12:00 - 12:45	mladší děti	P. František Jirásek
<i>spolčo</i>			
úterý	16:00 - 17:30		Jaroslava Johnová
<i>na faře v Děčíně I</i>			
pondělí	15:00 - 15:45	1. - 7. třída	J. Skřivánková
pondělí	16:00 - 16:45	předškolní děti	J. Skřivánková
pondělí	16:00 - 16:45	7. - 9. třída	P. A. Sedlák

Slavnosti a svátky

LITURGIE

5.	4. Květná (Pašijová) neděle
9.	4. Zelený čtvrtek
10.	4. Velký pátek
12.	4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
23.	4. Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka
25.	4. Svátek sv. Marka, evangelisty
29.	4. Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronka Evropy

Významné dny

7.	4. Světový den zdraví

Výroční dny biskupů

4.	4. Mons. Paďour	narození (1943)
6.	4. Mons. Herbst	biskupské svěcení (2002)
7.	4. Mons. Causero	kněžské svěcení (1963)
	Mons. Graubner	biskupské svěcení (1990)
	Mons. Hrdlička	biskupské svěcení (1990)
	Mons. Radkovský	biskupské svěcení (1990)
	Mons. Lobkowicz	biskupské svěcení (1990)
13.	4. Mons. Otčenášek	narození (1920)
18.	4. Mons. Kajnek	narození (1949) - 60. výročí
19.	4. Papež Benedikt XVI.	výročí zvolení (2005)
23.	4. Mons. Koukl	kněžské svěcení (1950)
	Mons. Cikrle	svátek
24.	4. Mons. Paďour	svátek

Sčítání - Podmoky

26. 4. Mons. Duka narození (1943)
27. 4. Mons. Škarvada svátek
30. 4. Mons. Otčenášek biskupské svěcení (1950)

Setkávání

- ◆ 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ◆ 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ 2. neděle v měsíci od 18:45 - setkání Farní rady
- ◆ 4. neděle v měsíci od 18:45 - setkání s promítáním
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý od 14:00 do 14:50 na faře - nácvik scholy
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každou středu od 20:00 na faře - filozofický kurz
- ◆ 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek od 17:45 do 18:30 na faře - Apoštol Pavel
- ◆ 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	09:00	17:30
Pondělí	08:00	
Úterý		17:00
Středa	08:00	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		15:00 Bynov ^{*/}

/ Přes zimní období (říjen - duben) jsou mše svaté v **pečovatelském domově, vždy od 15:00*

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové **Neděle** **10:45** Kostel Nejsvětější Trojice

→ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 26. 04. 2009, před 1. nedělí v květnu ←

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 15 Kč)